

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ธรรมเป็นนายชุ่มเย็น กิเลสเป็นนายเดือดร้อน

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

วันที่ ๒๒ ส.ค.๕๓ ทองคำได้ ๑๙ บาท ๗๓ สตางค์ เมื่อวานนับว่าได้มากพอสมควร ดอลลาร์ได้ ๒๐๑ ดอลลาร์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๑๑๒ กิโล ยังขาดอยู่ ๑,๘๘๘ กิโลจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล ค่อยก้าวเดินไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ เราก็จะพยายามพาพี่น้องชาวไทยเราหาสมบัติอันมีค่าเข้าสู่คลังหลวงของเรา ทองคำอย่างน้อยให้ได้ ๔,๐๐๐ กิโล รวมเนื้อรวมหนังเป็นตนเป็นตัวแล้วให้ได้ ๔,๐๐๐ กิโล ส่วนเงินสดอีก ๘๐๐ ล้านนั้นเราจะซื้อทองคำเข้าต่อยอด เรียกว่ายอดเจดีย์ เจดีย์ของชาติไทยเรา พี่น้องทั้งหลายให้หามารวมกัน ๔,๐๐๐ กิโล นี่เป็นต้นของเจดีย์ อีก ๘๐๐ ล้านนี้เป็นอย่างน้อยเราจะซื้อทองคำเข้าต่อยอด รวมแล้วก็คงไม่ต่ำกว่า ๖,๐๐๐ กิโล

สำหรับ ๕๐ กว่าล้านนั้นน่าจะไม่ใช่ไปไหนละ เพราะจิตของเราผู้ควบคุมการเงินมัน หมุนอยู่ในทองคำ ไม่ได้ออกทางนี้ ออกช่วยประชาชนคือเงินหมุนเวียน เราก็ออกอยู่ตลอดอย่างนี้จะว่าไง เป็นเงินหมุนเวียนที่เราออกช่วยชาติบ้านเมือง สร้างโรงร่ำโรงเรียน ตึกโรงพยาบาล ที่ราชการต่าง ๆ ก็หมุนเวียนช่วยอยู่ตลอด ๆ แล้ว ส่วนทองคำรู้สึกว่ามีน้อยอยู่มาก เราจึงได้เน้นหนักทางทองคำ ให้ได้ทองคำเข้าเป็นหลักเป็นเกณฑ์ แล้วสิ่งเหล่านั้นก็ไม่ใช่ไร้อุดบั้งอิมบั้งไม่เป็นไร ขอให้หลักเกณฑ์เอาไว้ในชาติไทยของเรา เรามีความมุ่งมั่นอย่างนั้นนะ จึงต้องได้หนักทางทองคำ นี่เราก็พูดไว้ว่า ๕๐ กว่าล้านนี้เราจะแยกไปเป็นเงินหมุนเวียน

ส่วน ๘๐๐ ล้านใครแตะไม่ได้เราประกาศแล้ว เราออกคำไหนเป็นคำนั้นนะเราไม่เหมือนใคร ลงได้ลั่นไปแล้วเป็นขาดสะบั้นไปเลย ๘๐๐ ล้านนี้จะหมุนเข้าสู่ทองคำทั้งนั้น ส่วน ๕๐ ล้านยังมีข้อแม้อยู่ หากว่ามีความจำเป็นจริง ๆ จะเป็นเงินหมุนเวียน ด้วยเหตุผลกลไกอะไรที่จำเป็นจริง ๆ ซึ่งควรจะมาเกี่ยวข้องกับเงิน ๕๐ กว่าล้านนี้เราก็จะแยกออกช่วย หากว่าธรรมดา ๆ นี้เราก็ยังไม่แยกนะ เราจะหมุนเข้าสู่ทองคำให้ได้ทองคำมาก ๆ

ดอลลาร์เราอยู่ในคลังหลวง ๔,๒๗๘,๐๐๐ ดอลลาร์ อยู่ที่ธนาคาร ๙๖๗,๐๑๖ ดอลลาร์ รวมแล้วเวลานี้เงินเราที่อยู่ในธนาคารและคลังหลวงนั้น เป็นจำนวน ๕,๒๔๕,๐๑๖ ดอลลาร์ เป็นเครื่องหมุนเงินไทยเราให้แข็งตัวขึ้น ถ้าอันนี้ไม่มีมากเหยียบ..แหมดินไ้อหรงมันสำคัญนะ หัวเราก็สำคัญมาก ดินไ้อหรงก็ดินสูง หัวไทยเราก็

ต่ำมาก นี่ซีที่มันนำโมโหนะเรา ลูกไอ้หรั่งมาสองสามคนนี่ ตีนมันอยู่ปากเมฆนุ่น หัวเรา อยู่ต่ำกว่า มันโมโหนะเรา เราก็มีตีนเหมือนกัน ไอ้หรั่งมันก็มีหัวเหมือนกัน ฟาดหัวมัน ลงทะเลซี นี่ที่ช่วยอยู่เข้าใจไหม มีหัวใจด้วยกันนี่ ที่เราพูดเราพูดอย่างนี้นะ อะไรเข้ามา ก็เหยียบเอา ๆ ทำไมหัวชาติไทยเราต่ำมาก ไม่มีมูมานะกันบ้างเหอ มีแต่ความฟุ้งเพื่อ ห่อเหิมเหอ นี่ซีมันทำลายตัวเอง ความฟุ้งเพื่อห่อเหิมเป็นการทำลายตัวเองไม่รู้เนื้อรู้ ตัว จับจ่ายใช้สอยไม่มีประมาณ แล้วก็ถูกเหยียบลงทุกวัน ๆ เศรษฐกิจมันกระจายถึง กันหมดทั่วโลกจะว่าไง เราไม่มีมูมานะบ้างไม่ได้นะชาติไทยของเรา ได้มาเท่าไรก็จับจ่าย ๆ จ่ายไม่พอไปกู้หนี้ยืมสินเขามายุ่งไปหมดนะ

เมืองไทยเรานี่ชอบรีนเริงบันเทิงมากที่สุด ไม่ว่าภาคไหนพอ ๆ กัน ภาคอีสาน เป็นที่หนึ่ง ภาคอีสานภาคหลวงตาบัวนี่มันขายหน้าหลวงตาบัวเหลือเกิน มันชอบรีนเริง บันเทิง อย่างบั้งไฟก็เหมือนกัน นุ่นมันไปโชว์อยู่ที่ลพบุรี ไปโชว์ความเลวของมันภาค อีสาน ท่านเจ้าคุณอุบาลีนั่นละเป็นตัวการใหญ่ เอ้า พูดตรง ๆ อย่างนี้จะป้ออะไรไป พูดสนุกเป็นอะไรไป ท่านเจ้าคุณอุบาลีท่านอยู่วัดพระงาม คนเคารพนับถือท่านทั่ว ประเทศไทยนั่นแหละ ทีนี้เวลาท่านจะฉลองพระงาม ท่านก็บอกมาทางภาคอีสาน ใครมี ฝีมือลายมืออะไรให้ไปโชว์กัน ต่างคนต่างได้มา ๆ ใครมีฝีมืออย่างไรเอามา พวกพลู ตะไล บั้งไฟ เขาเอาไปแห่กัน มันชอบสนุกอย่างนี้ แห่จนพวกนั้นงงเลย

เวลาเขาแห่บั้งไฟ เขาจะเอาบั้งไฟขึ้น จุดบั้งไฟขึ้นโชว์ฝีมือของเขา แต่ก่อนขึ้น เขาต้องวางลวดลายเสียก่อน สนุกสนาน เขาเรียกเซ็ง เรียกพ็อน ขึ้นเสียงพร้อมกัน เพราะเขาฝึกซ้อมมาแล้ว เขาไม่ได้ขึ้นคนละคำสองคำนะ ขึ้นพร้อมกันเลย เพลงฝึกของเขาเขาฝึกมาอย่างซ้ำซ้อนแล้วก็มาออก แห่ พอแห่ไปรอบ ๆ ก็ร้อง ขึ้นก็จะซี บั้งก็จะซี คือบั้งไฟนั่นจะขึ้นก็ตาม ขึ้นก็จะซี ไม่ขึ้นก็จะซี เอ้ เขาว่าอะไร ท่านเจ้าคุณอุบาลีท่านก็ นั่งอยู่ พวกกรุงเทพเต็มอยู่นั้นก็ลูกศิษย์ของท่าน นี่เขาว่าอะไร ขึ้นก็จะซี ไม่ขึ้นก็จะซี หมายความว่ายังไง โอ๊ย อย่าให้พูดเถอะ เรื่องความสกปรกลามก ความสนุกสนานของเขา เขาใช้เป็นชวอนแห่ของเขา สนุกสนานเขาเฉย ๆ อย่าฟังเลย มันหมายความว่ายังไง อย่าให้พูดเลย พวกนี้ไม่ฟัง จะให้แปลให้ฟังจริง ๆ เหอ ก็แปลชื้อยากจะทราบเรื่องราวมันเป็นอย่างไง ถ้างั้นตั้งตัวให้ตื่นะ ขึ้นก็จะเย็ด ไม่ขึ้นก็จะเย็ด ้วย มันยังงั้นกันนี้ ก็ บอกแล้ว ตั้งตัวให้ตี มันยังงั้นกันนี้มันจะเอาทั้งขึ้นทั้งล่อง ทั้งพูดทั้งหัวเราะลั่นกันไป หมด

พวกสนุกพวกภาคอีสานนี่เก่งนะ ไปที่ไหนเล่นกันสนุกสนาน เรื่องถือศีลถือสาไม่มีแหละ เห็นกันนิ้วเนียเลย ก็คืออย่างหนึ่ง คือน้ำใจมีต่อกัน สนุกสนม ถ้าพูดถึงเรื่อง ความสนุกสนานภาคอีสานที่หนึ่งละ ภาคหลวงตาบัวมันขายหน้าเหลือเกินนะ หลวงตา

บัวก็ชอบเอามาพูดขายหน้าตัวเองและภาคีसानด้วยนะ อย่างพูดตะกั๊นก็หลวงตาบัวพูดนะ เขาสนุกสนานแต่เขาไม่ได้พูด เราพูดนี่ออกทั่วกรุงเทพ ประเทศไหนก็ออก สุดท้ายก็หลวงตาบัวเป็นหัวหน้าภาคีसान สนุกสนาน

อะไรเราก็ต่ำกว่าเขา ๆ ควรคิดซิคคนไทยเรา ให้เป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเองนะ ไม่ใช่จะเร่ ๆ ร่อน ๆ สนุกสนานไม่คิดอ่านไตร่ตรองอะไรเลย ไม่มีเนื้อไม่มีหนัง ไม่มีแกน ไม่มีหลักมีเกณฑ์ เสียได้นะ เราเตือนเสมอสอนเสมอ เอาหลักธรรมศาสนามาสอน ธรรมศานาท่านมีหลักทุกอย่าง ศาสนาพุทธเรานี้หาที่ต่องติไม่ได้เลย อย่างสอนฆราวาสนี่ก็เหมือนกัน สอนฆราวาสหาอยู่หากิน

อุฏฐานสัมปทา ให้ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียร อย่าชี้เกี้ยวชี้คร้าน การชี้เกี้ยวชี้คร้านนำมาซึ่งความเสื่อมเสีย หมดคุณค่าหมดราคา ให้มีความขยันหมั่นเพียรในกิจการงานที่ชอบ ท่านสอนไว้เรียบร้อยแล้ว

อารักขสัมปทา ครั้นได้มาแล้วให้เก็บหอมรอมริบ ควรจะใช้จ่ายในทางไหน ควรจะเก็บไว้เพื่ออะไร ๆ บ้าง ครอบครัวของเรามีความจำเป็น เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนมานี้ ก็เป็นความจำเป็นจะต้องใช้จ่ายสมบัติ ท่านสอนไว้หมดนะ ให้มีการเก็บรักษา อย่าได้มาเพื่อสุรุ่ยสุร่ายอย่างเดียว ได้มาเพื่อเกี่ยวกับความจำเป็น ท่านก็สอนไว้

สมชีวิตา การเลี้ยงอัตภาพในครอบครัวหนึ่ง ๆ ให้เลี้ยงแต่พอเหมาะพอดีกับครอบครัวของตน ๆ อย่าให้ฟุ้งเฟ้อเกินเนื้อเกินตัวเกินฐานะของตัวเอง ท่านก็สอนขนาดนั้นนะ

กัลยาณมิตตตา การคบค้าสมาคมให้คัดเลือกคน มองดูกันสังเกตกันก็รู้คนดีคนชั่ว กิริยาท่าทางมันแสดงออกมาจนได้นั้นแหละคนดีคนชั่ว ควรคบค้าสมาคมไม่ควรคบให้เลือกเฟิ่นเสียก่อน อย่าคบสุมสี่สุมห้า การคบค้าสมาคมไม่เลือกนี้เสียตัวได้

คิดดูซิท่านสอนขนาดนั้นนะ นี่ละ ๔ ข้อเป็นข้อสำคัญ มันครอบโลกแล้วนี่ การทำมาหาเลี้ยงชีพให้มีความขยันหมั่นเพียร อย่าชี้เกี้ยวชี้คร้านในการงานที่ชอบของตน ๆ ได้มาแล้วมีส่วนจัดส่วนแบ่งไว้สำหรับเก็บรักษาเวลาจำเป็น เราใช้สอยประจำวันที่มีความจำเป็นอีกทางหนึ่ง ๆ ให้คัดให้เลือกเอาไว้ อย่าสุรุ่ยสุร่าย ได้มาเพื่อจ่ายถ่ายเดียวใช้ไม่ได้ การอยู่การกินก็เหมือนกัน ให้รู้จักประมาณในการอยู่การกิน ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม

ดังที่เขาเลี้ยงกัน โตะหนึ่ง ๆ โถ เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ เป็นล้านก็มีฟังว่า เราก็คันฟันขึ้นตันที่มันโมโหมื่อนี้ะ เกิดมาแต่พ่อแต่แม่หลวงตาบัว ไม่เคยพ่อแม่พากินเลี้ยงหมดเงินแม่แต่บาทหนึ่งก็ไม่เคยเห็นมี นี่มันฟาดเป็นล้าน ๆ เหยียบหัวหลวงตาบัวกับโคตรหลวงตาบัวแหลกเลย มันโมโห หลวงตาบัวก็พึดเอาบ้างซิ หัวคนมีราคาใช้ไหม เหยียบ

หัวเราแหลกไปนี่ ด้วยความฟุ้งเฟ้อ โตะละแสนละล้าน ฟุ้งซี มันเลี้ยงหาพ่อหาแม่มัน อะไรก็วางนั้นซี มันโมโห เลี้ยงด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความสืมนื้อลืมตัว อยากให้เขายกยอว่าตัวมีเงินมีทอง มียศถาบรรดาศักดิ์สูง เลี้ยงเอาเพียงลมปากเท่านั้นนะ ความฉิบหายมันไม่ได้ดูคนนะ มันอยู่กับการใช้จ่ายไม่รู้จักประมาณ ฉิบหายตรงนั้นนะ ไม่ได้ไปอยู่กับยศ กับลาภ ชื่อเสียงอะไรนะ มันอยู่กับความจ่ายนั้น จึงต้องระมัดระวัง

นี่ละพูดถึงเรื่องการอยู่การกินให้รู้จักประมาณ การคบค้าสมาคมก็เหมือนกัน ต้องคบค้าสมาคมกับคนที่ควรคบ ไม่ควรคบอย่าคบ ท่านสอนไว้หมดทุกอย่าง ธรรมะพระพุทธเจ้า

อะไรก็ไม่หนีจิตใจนะ เหล่านี้เราประมวลมาหมดเลย ถ้าจิตใจไม่มีธรรมเข้าเป็นน้ำดับไฟให้สงบพอประมาณบ้างแล้ว มันจะติดจะตื้นเป็นพื้นเป็นไฟ พาเจ้าของเป็นถ้ำเป็นถ่านไปหมดนั้นแหละ เพราะตัวอยู่ภายในนี่คือกิเลสตัวเป็นพื้นเป็นไฟ มหาภัยอยู่ที่นั่น มันจะผลักจะดันออกตลอดเวลาไม่มีวันอึดพอ ไม่มีบกบางเรื่องกิเลส ยิ่งได้เสริมด้วยแล้วยิ่งไปใหญ่ละ น้ำดับไฟก็คือทำใจของเราให้มีความสงบบ้าง ถ้าใจสงบแล้วสิ่งเหล่านี้จะลดตัวมันลงโดยลำดับ เพราะจิตไม่พาฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม จิตมีความสงบเย็น มีที่พึ่งที่เกาะภายในตัวเองแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็จางไป ๆ

ที่นี้มันไม่มีความสงบนั้นซี มันคว่ำเอานั่นคว่ำเอานี้มาเป็นหลักยึด คว่ำตรงไหนก็คว่ำน้ำเหลว ๆ สุดท้ายก็จมไป คว่ำตรงไหนก็พัง ๆ เพราะไม่ใช่สาระที่ควรจะให้ เป็นประโยชน์แก่จิตใจ เป็นที่พึ่งของใจได้ ใครมากก็มีแต่คว่ำแต่สิ่งภายนอก ภายในใจไม่มีที่เกาะที่ยึดก็คว่ำภายนอก ก็มีแต่ลุ่มเหลวไป มันจึงลุ่มเหลวไปตาม ๆ กัน ถ้าจิตใจได้รับการอบรมบ้างพอประมาณแล้วสิ่งเหล่านั้นจะจางไปนะ พอจิตใจสงบมันเห็นคุณค่าทันทีเลยนะ ใจของเราสงบเย็นลงไป

ภาวนานะ ฝึกหัด การภาวนาอย่าทำอ่อนแอ คือสมมุติว่าเรานั่งภาวนาเราจะกำหนดธรรมบทใดนี้ ให้จริงจังกับธรรมบทนั้น ประหนึ่งว่าไม่มีงานใดในโลก มีแต่งานคำภาวนาของเรา เช่น เรากำหนดพุทโธ ให้สติอยู่กับพุทโธ รู้กันอยู่เท่านั้น ไม่ต้องไปยุ่งกับอะไร มันห้วงนั้นห้วงนี้ คือตัวนี้ตัวห้วงมันดันออกไปให้คิดเรื่องเหล่านี้ เราไม่ให้มันออก ให้อยู่กับคำบริกรรมพุทโธ ๆ เป็นความคิดเหมือนกัน แต่ความคิดนี้เป็นธรรม เป็นน้ำดับไฟ ความคิดของกิเลสเป็นไฟเชื้อเข้าไฟ ต่างกันนะ คิดทางโลกคิดไม่อึดไม่พอจึงเดือดร้อนตลอดเวลา ผลของมันเป็นอย่างนั้น แต่คิดทางธรรมคิดมากเท่าไร รักขามากเท่าไรยิ่งสงบเย็นเข้ามา ๆ

พอจิตมีความสงบเย็นบ้าง สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นที่เคยเดือดร้อนวุ่นวายติดดินนั้นนะ มันจะสงบตัวเข้ามาในตัวของมันเอง เพราะตัวนี้ไม่พายุ้ง ตัวนี้มีหลักยึด เหล่านี้จะ

ค่อยหดตัวเข้ามา ๆ หดเข้ามามากแล้วในใจของเรามีแต่ความเด่นดวง มีแต่สาระสำคัญ ๆ แล้วมันจะไปยุ่งอะไรกับสิ่งภายนอก พอได้หลักภายในเท่านั้นจิตมันก็หมุนเข้ามาภายใน แล้วภายนอกมันปล่อยของมันเอง ๆ

ถ้ามีการภาวนาบ้าง ชาวพุทธของเราจะมีการยับยั้งชั่งตัวได้ดี อันนี้ไม่มีภาวนา แม้แต่พระก็ไม่ได้สนใจภาวนาจะว่าไป เพราะฉะนั้นมันถึงติดดินแบบเดียวกันกับโลกเขา พระกับโลกไม่ได้ผิดแปลกกัน ถ้าไม่มีธรรมรักษาใจเสียอย่างเดียวกันนั้น หัวโล้นกับผ้าเหลืองไม่มีความหมายอะไร ก็เลสเหยียบแหลกหมดนั่นแหละ ถ้ามีธรรมภายในใจ ไม่ว่าจะฆราวาส ไม่ว่าจะพระ ธรรมไม่นิยมเพศวัย เอากำกับกับใจไว้ให้ระมัดระวังใจของตัวอยู่เสมอ แล้วยิ่งภาวนาลงไปจิตได้รับความสงบเย็นเท่านั้น มันจะเห็นคุณค่าในใจทันที ๆ แล้วสิ่งภายนอกที่เคยยุ่งเหยิงวุ่นวายจะจางเข้ามา ๆ มาสู่สาระสำคัญคือใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน สงบเย็น สบาย เราอยากให้เห็นหลักอันนี้เป็นสำคัญ

เรื่องภายนอก ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่ต้องบอก มันลดตัวของมันไปเอง เพราะตัวไม่รู้จักประมาณอยู่ที่ใจ พอน้ำดับไฟลงไป ที่นี้ความรู้จักประมาณก็มีขึ้นมาเอง โลกมันดินมันติดตลอดเวลา ใครเห็นที่ไหนว่าเจริญ ทั่วโลกนี้ที่ไหนเจริญ เอามาอวดกันซิ นะ อวดธรรมว่านั่นเลย มันเจริญที่ไหน มีแต่ไฟเผาโลกตลอดเวลา เมืองไหนก็ตาม ประเทศไหนก็ตาม เราดูตั้งแต่วัตถุสิ่งของที่กิเลสหลอกให้ไปเป็นบ้ากับมัน ว่าอันนั้นดี อันนี้ดี ตึกรามบ้านช่องถนนหนทาง ทุกสิ่งทุกอย่างเขาสวยงามดี บ้านนั้นเจริญ มันเจริญอยู่ที่อิฐที่ปูนที่หินที่ทรายโน่น ที่ไปก่อตั้งขึ้นเป็นบ้านเป็นช่อง มันเจริญอันนั้นต่างหาก มันไม่เจริญที่ใจ ใจเป็นพินเป็นไฟไปอาศัยเกาะเขาอยู่ ว่าอันนั้นดีก็ไปเป็นอารมณ์นิดหน่อย ๆ เท่านั้นเอง หัวใจไม่ดีมันอยู่ได้ยังไงคนเรา

ความร้อนนี้เป็นพินเป็นไฟเผาอยู่ทุกหัวใจ พุดให้มันชัด ๆ อย่างนี้ละนะ อันนี้ไม่ได้ลดลงเลยโลกมันเจริญได้ยังไง มันมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้อยู่ในจุดที่บุคคลไม่ดูนั่นแหละ หัวใจแต่ละดวง ๆ มันไม่ได้ดูหัวใจตัวเองเลย มันร้อนหรือมันเย็น มันดูตั้งแต่ภายนอก ไปเห็นแต่ภายนอก ตื่นกับภายนอกอันนั้นเจริญอันนี้เจริญ ว่าเมืองนั้นเมืองนี้เจริญ ๆ เป็นบ้าไปตาม ๆ กันหมด มันเจริญที่ไหน หัวใจไม่มีธรรมอย่าเข้าใจว่าจะเจริญ ไม่เจริญ ตายจมไปด้วยกันหมดไม่ว่าที่ไหนแหละ จึงต้องอบรมใจให้มีความสงบเย็น ที่นี้เวลาสงบเย็นแล้วมันเจริญที่นี้ละ ความสงบร่มเย็น ความมีฝั่งมีฝ้า ความเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเองจะขึ้นที่ใจ ๆ ที่นี้ปล่อยวางสิ่งไม่เป็นสาระเหล่านั้น นี่เจริญที่นี้ละไม่ได้เจริญที่ไหน

เราอย่าเข้าใจเจริญภายนอกแบบกิเลส นั่นคือเจริญด้วยพินด้วยไฟกิเลส ธรรมพาเจริญด้วยน้ำด้วยท่าชุ่มเย็นตลอดเวลา ให้พากันอบรมจิตใจบ้าง นี่พูดจริง ๆ เราพูด

ออกไปนี้เขาจะหาว่าหลงตาบัวเป็นบ้า ตั้งแต่พูดอย่างนี้ก็อาจเป็นแล้ว โลกนี้มันเจริญที่ไหน มันเป็นไฟไปทั่วโลกดินแดนว่าอย่างนี้ โลกที่ไหน เมืองนั้นเขาเจริญ เมืองนี้เขาเจริญ อันนั้นอันนี้เจริญ เอนั้นมาอวดเสีย เอาชี้หมามาอวดธรรมฟังซิ หัวใจที่เจริญมันจำไปหมดฟังซินะ ใจเจริญเพียงดวงเดียวมันจำไปหมด เห็นไปหมดเลย

แต่ธรรมเห็นไม่เหมือนกิเลสเห็น กิเลสเห็นอยากโอ้อวดอยากอวด อยากผยองพองตนเหล่านี้ ธรรมเห็นเหมือนไม่เห็น รู้เหมือนไม่รู้ เพราะไม่มีอะไรเป็นข้อหนักหน่วง เป็นความพอเหมาะพอดีตลอดเวลา นี่ละพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ผู้เชี่ยวชาญท่านมองดูโลกท่านมองดูอย่างนั้นนะ มันเจริญที่ไหน มีแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้ไปหมด ใครอย่าว่าประเทศไหนเจริญ ๆ มันมีแต่ฟินแต่ไฟทั้งนั้นเผาอยู่ที่หัวใจ ถ้าธรรมเจริญที่ไหนในใจแล้ว นั่นละผู้นั้นเจริญ ที่นั่นเจริญเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าลงธรรมได้เจริญในใจอยู่ไหนสบายหมด ไม่ยุ่งกับอะไรนะ การอยู่การกินการใช้การสอยก็พอเยียวยาไปเท่านั้นละ เพราะหลักใหญ่เราได้ไว้แล้ว เครื่องปลื้มปีติอบอุณอะไรอยู่ในนี้หมดแล้ว ปล่อยใจได้กับนี้เลย อันนั้นปล่อยไม่ได้นะ ตัดดินกันอยู่ตลอดเวลา

เราจึงอยากให้ทำใจให้สงบบ้างชาวพุทธเรา ไม่อย่างนั้นจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวนะ ทำใจให้สงบ ใจเวลานี้ถูกกิเลสบีบบังคับไฟอยู่จึงเหมือนว่าไม่มีคุณค่าอะไรเลย เป็นบ้อยของกิเลสตลอดไป พอธรรมได้แทรกขึ้นมาจะกลายเป็นนายของกิเลสละที่นี้ พอเป็นนายของกิเลสแล้วชุ่มเย็น ธรรมเป็นนายชุ่มเย็น กิเลสเป็นนายเดือดร้อน ต่างกันนะ เป็นนายของใจนั่นแหละ ใจเวลานี้เป็นบ้อยของกิเลส ไม่ได้เป็นนายของกิเลส ใจของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เป็นนายของกิเลส กิเลสไม่มีใจท่านเสียด้วย ท่านสนุกดูละซิ ดูอะไรก็เห็นหมด อะไรมาปิดได้วะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละนะ เอาละ ให้ศีลให้พร

อ้าว พวกพระธาตุพนมจะกลับวันนี้หรือ ได้เห็นหลวงปู่มั่นไหมละ ทันหลวงปู่มั่นไหม (ไม่ทันค่ะ แม่ท่านอยู่ค่ะแต่ไม่ได้เห็นบ้อยเหมือนหลวงปู่เสาร์) หลวงปู่เสาร์ ท่านอยู่สกลนคร นครพนม ท่านมักจะอยู่เป็นประจำ หลวงปู่มั่นท่านเข้าป่า ๆ ท่านมาจากวัดอ้อมแก้ว (วัดเกาะแก้ว ค่ะ) เดียวนี้เขาเปลี่ยนเป็นชื่อใหม่ แต่ก่อนจริง ๆ เขาเรียกว่า วัดอ้อมแก้ว เขาเปลี่ยนชื่อเป็นวัดเกาะแก้วไชโย สมัยนั้นเขาเรียกวัดอ้อมแก้ว มันมีน้ำอยู่ทุกแห่ง เป็นเกาะ ๆ เดียวนี้เขาตั้งชื่อใหม่เราจำไม่ได้ จำได้แต่ชื่อเก่า เราอยู่กับท่านจากนั้นก็เดินไปวัดฝั่งแดง ท่านเป็นไข่วัดใหญ่ เดินไปค้ำที่วัดฝั่งแดง วัดนั้นสงบดี ไม่มีพระ เป็นวัดร้าง เราไปรอรับท่านเราก็ไปพักวัดนั่นแหละ คนเดียวเรา เราออกจากบ้านนาสีนวล นั้นเราก็อยู่คนเดียวเหมือนกัน ออกเดินทางไปรอรับท่านที่ธาตุ

พนม ก็กะว่าเมื่อวานเผาศพ(หลวงปู่เสาร์) วันนี้ท่านคงกลับ ท่านไม่อยู่แหละ กลับ
กล่นท่านไม่เอา นิสัยท่านไม่ชอบ

พอวันท่านกลับ เราก็ออกเดินทางจากนาสีนวลไป เราไปพักวัดนี้(วัดฝั่งแดง)
แล้วก็ไปสืบถามเขาตามแถวนี้ ทราบว่าท่านอาจารย์มันกลับมาแล้วยัง (กลับมาแล้ว
เวลานี้พักอยู่วัดอ้อมแก้ว มาเมื่อวานนี้) พอดีเลยนะ (มาถึงเมื่อวานนี้ อยู่วัดอ้อมแก้ว)
เราก็ตามไปหาท่านเลย แต่เราไม่ได้เอาบาตรไป ตามไปหาท่านไปถึงวัดอ้อมแก้ว ไปอยู่
กับท่านนานจนตึกถึงกลับมา เดิน แต่ก่อนไม่มีรถยนต์ เดินบุกป่ากลางคืน ไปเล่า
เรื่องให้ท่านฟัง ที่นั่น(วัดฝั่งแดง) เหมาะกว่าที่นี่มาก ไม่มีพระ เป็นวัดป่า สงบสงัดดี
มาก แล้วกระผมมาพักที่นั่นองค์เดียว ถ้าออกจากที่นี่ไปที่นั่นจะสงบสงัด บรรยากาศจะ
ดีขึ้นทุกอย่าง เพราะท่านเป็นใช้วัดใหญ่ (โฮ้ ดี อยู่ตรงไหนละ) บ้านฝั่งแดง สามแยก
น้ำก่า สามแยกไปนาแก สามแยกไปมุก ไปธาตุพนม อยู่หั้น (อย่างนั้นไปพักนั้นก็ดี)
พอพูดตกลงกันเรียบร้อยแล้วเราก็มา

วันหลังจากนั้นก็พาท่านมา มาพักที่สามแยกนั้นด้วยกัน (มาวันนั้นกลางคืนหรือ
ครึ่ง) เปล่า วันหลัง คือเรามาวัดแล้วไปรับท่าน พูดตกลงกันเรียบร้อยแล้วก็ไปรับท่าน
พามาพักที่นั่น นั่นละถึงได้ถ่ายรูปท่าน โยมทองอยู่เป็นลูกศิษย์ท่านมานาน ท่านอนุโลม
ทุกอย่างเลยนะ เราดูทุกอย่างนะ ท่านเมตตาทุกอย่าง ขอถ่ายรูป ก็ฮ้องเต็กไล่ไปด้วย
ศรีพนมหรือใจ ไปด้วยกันทั้งแม่ทั้งลูกแล้วขอถ่ายภาพท่าน ท่านก็ (เฮ้ ถ่ายก็ถ่าย)
ท่านตั้งใจเสียสละจริง ๆ เมตตาจริง ๆ ท่านครองผ้าทันทึเลยแล้วเอาสังฆาฏิมาพาด
นั่นเห็นใหม่ละ เราไม่เคยเห็นท่านทำที่ไหนอย่างนั้น พาดสังฆาฏิ (เอาทำไหนละ) เอา
ท่านนั้นก่อนท่านนี้ก่อนก็บอกท่าน ไปอยู่ร่มไม้ ท่านตั้งหน้าตั้งตาทำเรียบร้อย นั่นละจึงได้
เห็นภาพท่าน ทำยีนก็ดี ทำนึ่งก็ดี อยู่ร่มไม้ร่มเดียวกันนั้นแหละเราไปเห็น เพราะท่าน
ไม่ให้ถ่ายง่าย ๆ นะ ใครไปถ่ายท่านไม่ได้ ไม่ให้ถ่ายง่าย ๆ จนบ่ายเขาถึงกลับ ถ่ายภาพ
แล้วเขาถึงกลับ กลับก็เดินไปธาตุพนมนะ เดินไปไม่มีรถมีราแหละ

ท่านพักอยู่นั้นพอสมควร ก็หลายวันอยู่นะ พักอยู่บ้านฝั่งแดง เพราะธาตุขันธ์
ของท่านยังไม่ดี เป็นใช้วัดใหญ่ จนกระทั่งค่อยฟื้นขึ้นมาพอสมควรแล้วจึงค่อยออก
เดินทาง เราหาอุบายแนะเขาทางบ้านนามน ไม่ให้ท่านทราบนะ ท่านทราบไม่ได้ แนะนำให้
เขาเอาเกวียนมารับท่าน ดูอาการท่านอ่อนเพลียมาก เลยบอกนัดไปทางนามน ให้คนไป
เลยเถียวนะไม่ให้ท่านรู้ เรานี้แหละแนะ เขาก็เอาเกวียนมา จะมาแต่เกวียนเปล่า ๆ ไม่
ได้นะ เดี่ยวว่ามารับท่าน ท่านจะดูอีก เดี่ยวท่านจะไม่ขึ้นเกวียนนะ จะหาอุบายอะไร เขา
ก็เอาข้าวใส่เกวียนมาขายซิ

โอย ไม่อย่างนั้นไม่ได้นะ พ่อแม่ครูจารย์มันไม่ได้นะ ต้องคิดรอบไว้ทุกอย่าง
 นะเขา..วิธี จะเอาเกวียนมารับเลย ๆ ท่านไม่ไปนะ ต้องหาอุบายมา เขาก็เลยเอาข้าว
 จากโน้นมาขายที่นาแก ขายข้าวแล้วก็เลยมาหาท่าน เขาก็บอกเขามาขายข้าว ได้ทราบ
 หลวงปู่ไม่สบายก็เลยมาจะให้ขึ้นเกวียนไป เขาก็ว่าอย่างนั้น ท่านก็ไม่มื่ออะไรขัดข้อง
 เพราะเราแต่งทางไว้หมดแล้ว ที่นี้ตอนจะขึ้นเกวียนท่านก็ไม่อยากขึ้นนะ เอากันกับเรา
 นั้นละ วันนั้นเลยยกคัมภีร์มาเราก็ดี ยกคัมภีร์มา โอย คนเฒ่าคนแก่ไม่มีบัญชีอะไร คือ
 เป็นไขเสียด้วย พ่อแม่ครูจารย์กำลังเป็นไข้ นิมนต์ขึ้นล้อขึ้นเกวียน ไม่มีบัญชีอะไรแหละ
 บัญชีคือวินัย เพราะพระวินัยมีอยู่ เมื่อเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นล้อขึ้นเกวียนไปได้ ท่านก็
 เลยมาค้ำ จากบ้านฝั่งแดงก็มาค้ำที่บ้านนาแก แต่ก่อนเขาเรียกบ้านนาทุ่งมัง พักอยู่ที่
 นั้นคืนหนึ่ง วันหลังพอฉันเสร็จเรียบร้อยก็เดินทางมาถึงบ้านนามนพอดี เราไม่ลืม เพราะ
 เราตามไปหาท่านเอาท่านมา ก็เลยจำพรรษาที่นามนปีนั้น แล้วสองเต็กบวชที่ธาตุพนม
 ก็มาจำพรรษาด้วยกันที่บ้านนามนปีนั้นนะ(ชื่อชาญคะ) เออ ชื่อชาญ ดูเหมือนท่านตั้ง
 ชื่อให้หรือใจ (ตั้งชื่อให้ใหม่เจ้าคะ) เราก็ลืม ๆ เสีย สองเต็ก ก็มาจำพรรษาด้วยกันที่
 นั้น พระมีประมาณสัก ๙ องค์หรือใจ นับว่ามากที่สุดแล้วพระอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านไม่
 รับพระมาก รับพระน้อยมากที่สุด

นั้นละพอหมดกังวล พอนำท่านมาถึงบ้านนามนหมดภาระแล้ว ที่นี้เราก็ขึ้นเวที่
 นั้นละที่วากันแตก ตั้งแต่บัดนั้นมาตลอดเลย ขึ้นเวที่พืดกับกิเลส ฟาดกันแตก ๆ เลย
 พิลึกนะ น่ากลัวเหลือเกิน เราก็ยังบอกไว้ในเทพ พรรษานั้นเป็นพรรษาที่หนักมากที่สุด
 สำหรับความเพียรของเราทั้งร่างกายและจิตใจ เราก็บอกนะ ไม่มีพรรษาใดที่จะเด่นทั้ง
 สองอย่างด้วยกัน ๑) ทางร่างกาย ๒) ทางจิตใจ ร่างกายก็หักโหมมาก นั่งตลอดรุ่ง ๆ
 หนักมาก ทางใจก็บังคับกันเต็มเหนี่ยว ๆ กลางวันไม่นอนเลย ตลอด ๓ เดือนไม่ยอม
 นอนกลางวัน เว้นแต่วันไหนนั่งตลอดรุ่งแล้วก็พักให้ นอกจากนั้นไม่นอนกลางวันเลย
 ความเพียรเด็ดมากถึงขนาดกันแตก นั้นเป็นพรรษาที่ลึบ

เราไม่ลืมพรรษาที่ลึบ หนักมากที่สุดเดียวการประกอบความพากเพียร นอกจากนั้น
 ถึงหนักก็ตามมันไม่ได้พร้อมกัน บางแห่งก็หนักทางจิตใจ หนักทางร่างกายก็เป็นคู่กัน
 ไป แต่มันลดกันอยู่ แต่สำหรับบ้านนามนนี้หนักเสมอกันเลยเทียว ทางร่างกายก็เอาจน
 ขนาดกันแตก นั่งภาวนาตลอดรุ่ง ๆ จนกันแตก ทางจิตใจบังคับไม่ให้ออกไปไหนเลย
 ลงได้สละชีวิต ถึงขนาดวันนี้จะต้องนั่งให้ตลอดรุ่ง พอกำหนดแล้วตัดสินใจปู้จิตจะ
 แยกออกไปไหนไม่ได้เลย นี่อันหนึ่งหนักตรงนี้นะ หนักบังคับกระแสจิตไม่ให้ออกไป
 ไหนเลย แล้วหนักบังคับร่างกายไม่ให้ลุกไปไหนเลย

อึ้ง พิจารณาทุกวันนี้ น่ากลัวนะ ความเพียรของเราพูดจริง ๆ น่ากลัวมากจริง ๆ บังคับตอนนี้ที่มันหนักมาก คือ วันไหนที่เราได้ตั้งสละชีวิตลงไปเพื่อนั่งตลอดรุ่งแล้ว พอตั้งจิตขาดบึ้งลงไปเท่านั้น จิตจะออกไปไหนไม่ได้เลย ให้อยู่ในวงนี้เลย จะคิดยับ ๆ แหย็บ ๆ ไปไม่ได้เด็ดขาด ฟังซิว่าเด็ดขาด ฟาดกัน..บังคับจิตไม่ให้หลุดด้วย แล้วบังคับกายให้นั่งอย่างที่เราต้องการ เช่นอย่างตลอดรุ่งด้วย ทุกข์เท่าไรมากน้อยหมุนกันอยู่ภายในนี้ ทุกข์มากที่สุด พระราชาที่สิบเป็นพระราชาที่เด่นมาก เรื่องหักโหมทั้งร่างกายและจิตใจ เสมอกันเลย นอกจากนั้นก็ยังมีนักทางหนึ่ง เบาทางหนึ่ง นักทางหนึ่ง เบาทางหนึ่ง ไม่เสมอเหมือนเหมือนปีพระราชา ๑๐ พระราชา ๑๐ นี้หนักจริง ๆ ทั้งร่างกายและจิตใจ อดอาหารไม่ฉันจิ้งห้นมันก็หนักของมัน แต่เราเคยของเราอย่างนั้นแล้วก็รู้สึกว่ามันหนัก แต่เรื่องบังคับใจนี้หนักตลอด ๆ เลย หนักมาก

นั่นละมาจากฝั่งแดง พอถึงที่ถึงฐานแล้วที่นี้จะเปลื้องภาระละที่นี้ จะขึ้นเวทีละ มันเป็นอย่างนั้นนะเรา ว่าอะไรเป็นอันนั้นนะไม่เหมือนใคร ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้นเลย ไม่มีเจื่อนต่อ พอหมดภาระแล้วก็เอาละที่นี้ นั่นตัดสินใจเจ้าของแล้วนะ ที่นี้ขึ้นเวทีเอา เป็นเอาตายกัน มันก็ชัดกันใหญ่ละซี เอาละที่นี้เล็กกัน

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd